Μουσική και έργα της ζωγραφικής τέχνης

Η μουσική αποτελεί αρχικά έκφραση συναισθημάτων και ιδεών. Όμως, μελετώντας τη μουσική δημιουργία στα βάθη των αιώνων, θα παρατηρούσε κανείς ότι πάντα υπάρχει στους συνθέτες έντονη η επιθυμία να «αναπαραστήσουν» εικόνες μέσω της μουσικής, πράγμα που αποτελεί παραδοσιακά πεδίο των εικαστικών τεχνών.

Μπορεί κανείς να εντοπίσει στο παγκόσμιο μουσικό ρεπερτόριο «αποτυπώσεις» σκηνών, χαρακτήρων ή εικόνων από τη φύση, όπως και στους πίνακες ζωγραφικής.

Αυτοί οι ήχοι χαρακτηρίζονται πολλές φορές φωτεινοί ή σκοτεινοί, οξείς ή με όγκο, «κούφιοι», παλλόμενοι ή με ένα σωρό άλλα χαρακτηριστικά επίθετα.

«Θα ήταν στ' αλήθεια έκπληξη, αν ένας μουσικός ήχος δεν μπορούσε να μας προκαλέσει την εντύπωση ενός χρώματος, εάν τα χρώματα δεν μπορούσαν να φέρουν στο νου ένα μελωδικό μοτίβο, εάν οι νότες και τα χρώματα δεν ήταν ικανά να μεταφέρουν ιδέες. Πολύ περισσότερο, που αυτά τα πράγματα έχουν εκφραστεί μέσω αμοιβαίων αναλογιών προ αμνημονεύτων χρόνων, από τότε που ο Θεός έπλασε τον κόσμο ως σύνθετη και αδιάσπαστη ολότητα».

Σ. Μπωντλαίρ, Απρίλιος 1861

Κάποιες φορές η μουσική απεικόνιση (αναπαράσταση εικόνων με ηχητικά μέσα) εμπνέεται όχι μόνο από τη φύση, αλλά και από έργα ζωγραφικής.

Η δυτικοευρωπαϊκή μουσική παράδοση κατά το 16ο - 17ο αι., περιγράφει εικόνες από τη φύση, αρχίζει να εκφράζει συναισθήματα και μοιάζει με μια «γλώσσα». Ανάλογα με το πόσο πιστά μιμείται τη φύση θεωρείται επιτυχημένη ή όχι μια σύνθεση***. Τα έργα συμφωνικής μουσικής γίνονται αντιληπτά ως «ζωντανοί πίνακες»***

Μετά τα μέσα του 18ου αι., αυτό που απασχολούσε τους συνθέτες ήταν τα συναισθήματα που τους προκαλούσε το κάθε φαινόμενο.

Ο Λ. Β. Μπετόβεν (L. V. Beethoven) χαρακτηρίζει την 6η Συμφωνία του (1808): ***«Ποιμενική Συμφωνία: περισσότερο έκφραση αισθημάτων παρά ζωγραφική».***

Ένα από τα διασημότερα έργα απεικονιστικής μουσικής είναι οι **«Εικόνες από μια Έκθεση»** (1874), του Μ. Μουσόργκσκι (M. Mussorgsky). Πρόκειται για ένα έργο για πιάνο, που εμπνεύστηκε ο καλλιτέχνης μετά την επίσκεψή του σε μια έκθεση έργων του ζωγράφου Β. Α. Χάρτμαν (V. A. Hartmann). Οι δέκα μουσικοί «πίνακες» και στα ενδιάμεσα οι πέντε μουσικοί «περίπατοι» αποτέλεσαν μια ιδιαίτερα δημοφιλή σύνθεση μέχρι σήμερα.

Από τα μέσα του 19ου αι. οι συνθέτες αναζητούν τη σχέση της μουσικής με το χρώμα και το φως. Οι πίνακες αποτελούν πηγή έμπνευσης για τους συνθέτες και οι μουσικές συνθέσεις πηγές έμπνευσης για τους εικαστικούς.

Τον 20ο αι. οι ανταλλαγές μεταξύ των συνθετών και των εικαστικών καλλιτεχνών γίνονται πιο συχνές, συνενώνοντας με αυτόν τον τρόπο τις δύο τέχνες.

Ο συνθέτης Κλ. Ντεμπισύ εμπνεύστηκε από τους πίνακες του Μποτιτσέλλι («Άνοιξη») και ο Ζωρζ Μπρακ από τα έργα του Ντεμπισύ. Ο συνθέτης Α. Σαίνμπεργκ ανταλλάσσει ιδέες με το Β. Καντίνσκι, ο συνθέτης Τζ. Κέητζ συνδέεται με στενή φιλία με τον Μαρσέλ Ντυσάν και ούτω καθ' εξής.

Μέχρι ένα ορισμένο σημείο, το μεγαλύτερο μέρος της μουσικής του 20ου αι. μπορεί να περιγραφεί σα μια αναζήτηση νέων μορφών αφήγησης.

Αυτή η διαρκής αναζήτηση οδήγησε και τους καλλιτέχνες να υπερβούν τα όρια της

τέχνης τους, ανοίγοντας νέους δρόμους στην έκφραση της μουσικής και των εικαστικών.

Πάμπλο Πικάσο: «Μαντολίνο και κιθάρα»

Σαλβαντόρ Νταλί: «Η κόκκινη Ορχήστρα-Οι επτά τέχνες»

Β. Α. Χάρτμαν: «Κατακόμβες του Παρισιού», ένας από τους πίνακες που ενέπνευσε το συνθέτη Μ.Μουσόργκσι

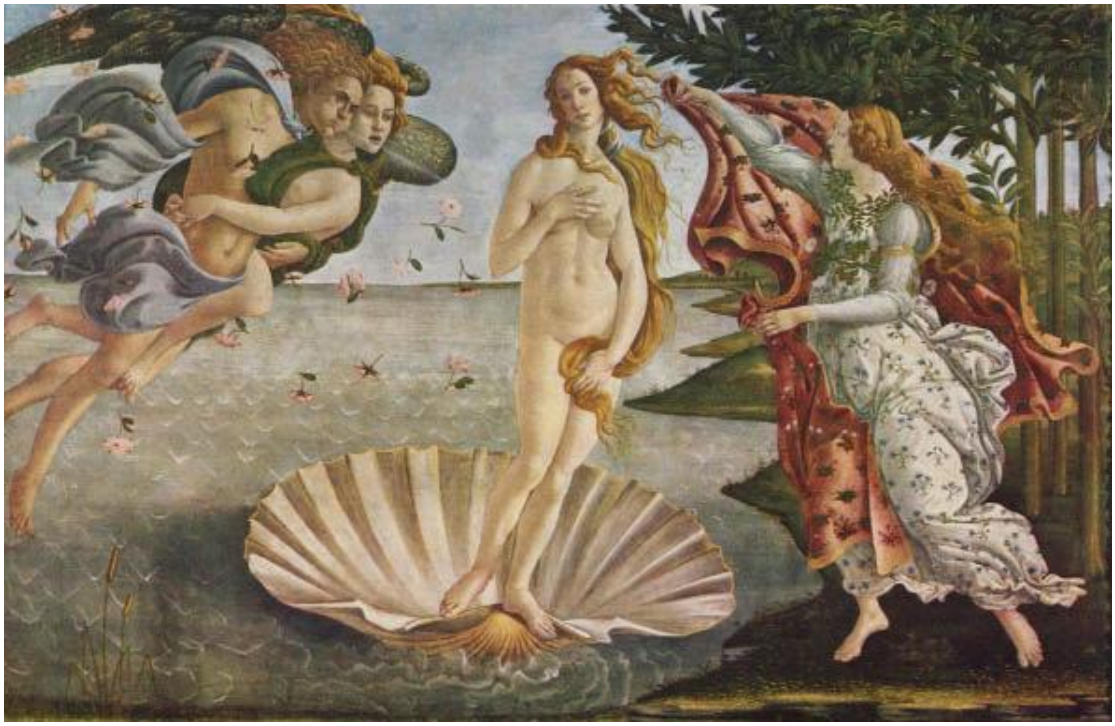

Μποτιτσέλλι: «Η Άνοιξη»

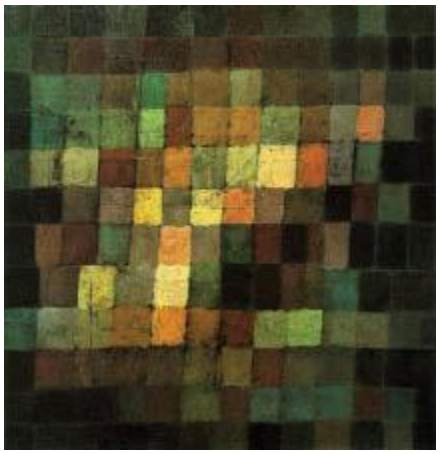

Πάουλ Κλέε: «Αρχαίος Ήχος»

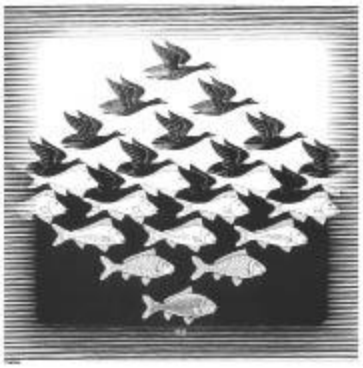

Έσερ: «Ψάρια-πουλιά»

Έσερ: «Ψάρια-πουλιά»

Καντίνσκι: «Εντύπωση III» (κονσέρτο)

Για την εργασία συνεργάστηκαν οι:

Αφροδίτη Ευγενικού

Ειρήνη Δρακοπούλου

Αντώνης Καρελλάς